

РЕШЕНИЕ

№ 269

гр. Добрич, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Соня Т. Дженкова

при участието на секретаря Калинка М. Христова
като разглежда докладваното от Соня Т. Дженкова Гражданско дело №
20223230102385 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, съобрази следното:

С искова молба вх. № 14210/16.08.2022г. Т. Н. О. ЕГН *****, от
***, е предявила срещу „Водоснабдяване и канализация Добрич“ АД ***
вписано в ТР при АВ с ЕИК ***, иск за установяване в отношенията на
страните, че ответникът „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ
ДОБРИЧ“ АД гр. Добрич дължи на Т. Н. О. сумата от 1376,40лв., предмет на
заповед за изпълнение на парично задължение, издадена по ч. гр. д. №
1772/2022г. по описа на Районен съд гр. Добрич, от която:

- 888.00лв., представляващи неизплатено брутно обезщетение за
неизползван платен годишен отпуск от 20 дни за 2020г., ведно със законната
лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК до
окончателното плащане.

- 488.40лв., представляващи неизплатено брутно обезщетение за
неизползван платен годишен отпуск от 11 дни за 2021г., ведно със законната
лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК до
окончателното плащане.

Претендират се сторените разноски в установителното производство.

С исковата молба се твърди, че на основание сключен трудов договор
ищцата работила във „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“
АД гр. Добрич до 22.02.2021г., когато трудовото правоотношение било
прекратено. Трудовият договор е прекратен на основание заповед № ЛС-05-1
от 22.02.2021г., издадена от изпълнителния директор на „Водоснабдяване и
Канализация Добрич“ АД град Добрич на основание чл. 328, ал.1, т.4 - поради
спиране на работата за повече от 15 работни дни. □

С влязло в сила съдебно решение, постановено по гр.д. № 1313/2021 г.
по описа на Районен съд Добрич прекратяването на трудовия договор на
ищеца е признато за незаконно, съответно издадената заповед е отменена като
незаконносъобразна, а ищцата е възстановена на заеманата от нея длъжност

преди уволнението.

Поради това, че ищцата не се явила да заеме длъжността си в законоустановения срок от получаване на уведомлението по чл. 345, ал. 1 от КТ, трудовият ѝ договор е прекратен на 29.12.2021 г.

При прекратяване на договора през м. февруари 2021 г. ответникът не изплатил на ищцата дължимото обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за неползван платен годишен отпуск за 2020г. в размер 888.00лв. за 20 дни отпуск. По същия начин не е изплатено и обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2021г. в размер на 488,40лв. за 11 дни отпуск, полагащ се за периода от прекратяване на трудовия договор - 22.02.2021г. до сключването на нов трудов договор на 03.09.2021г. с работодателя ***.

При дружеството ответник, Т. О. имала право на 20 дни платен годишен отпуск, или за един месец отпускът бил в размер на 1.67 дни. За периода 22.02.2021г. до 03.09.2021г. размерът на отпуска е 10,58 дни, т.е. 11 дни.

Получаваното от Т. О. брутно трудово възнаграждение в ответното дружество възлизало на 932,40лв.

В срока по чл.131 ал.1 от ГПК, ответното дружество депозира отговор. Предявеният иск се оспорва частично като неоснователен.

Конкретните възражения на ответника са, че съгласно трудовия договор с ищцата същата има право на платен годишен отпуск съгласно КТ и КТД в размер на 24 дни. Преди прекратяване на трудовото правоотношение през месец февруари 2021 г. лицето е ползвало целия платен годишен отпуск:

-27.04.2020г.- 28.04.2020г.- 2 дни; -21.04.2020г.- 24.04.2020г.- 4дни - 13.04.2020г.- 16.04.2020г.- 4 дни; -09.04.2020г.- 10.04.2020г.- 2 дни - 13.11.2020г.- 13.11.2020г.- 1 дни -02.12.2020г.- 16.12.2020г.- 11 дни, или общо: 24 дни, колкото е полагаемия платен годишен отпуск.□

По отношение на обезщетението по чл.224 от КТ в размер на 888 лева — обезщетение по чл.224 от КТ за 2020 г., съгласно заповеди на изпълнителния директор по време Ковид пандемията на основание чл.173а от КТ, всички отчетници измервателни уреди са в платен годишен отпуск, същите не са дължими поради ползването им и съответно са изплатени към брутното трудово възнаграждение за съответния месец на ищеца, за което прилага справка и фишове за брутно трудово възнаграждение.

По отношение на сумата от 488,40 лв. представляваща обезщетението по чл.224 от КТ за 2021 г., същото не е изплатено и в тази част за сумата от 488,40 лв. признава иска, поради което счита, че разносните по настоящото дело следва да бъдат възложени в тежест на ищеца, тъй като ответникът не е дал повод за завеждане на иска съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 2 ГПК.

Към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, работодателят не е бил поканен да заплати обезщетението. За 2021 г. на лицето е изплатено обезщетение по чл.224, ал.1 от КТ за 4 дни.

В съдебно заседание от 07.12.2022г. ищецът поддържа исковите претенции.

По реда на чл.143 от ГПК взема становище по отговора на исковата молба, като оспорва изложеното, че ищцата по делото е ползвала полагаемия платен годишен отпуск за 2020 г. Признава се, че в действителност има издадени заповеди, приложени със списъци, към отговора на исковата молба, в които фигурира и ищцата Т. О., че работодателя на чл. 172 от КТ е наредил ползването на платен годишен отпуск на служителите в дружеството. В действителност, обаче, ищцата въпреки, че се е водила в

отпуск през април март и декември, е работила и поради това реално тези дни тя не е била в отпуск. Инкасаторите са продължили да изпълняват трудовите си задължения, само че в по-намален обем, като не са били длъжни, както в нормален работен ден да се явяват в дружеството и да правя оперативка. През този период ищцата, както и останалите инкасатори са отчитали дейност чрез служебните им таблети, приемали са обаждания от клиенти, ходили са на засичания и това не е било отпуск.

Ответникът поддържа отговора като оспорва дължимостта на обезщетението за 2021г. с доводи, че липсват доказателства ищцата реално да е изпълнявала възложените и функции като инкасатор.

Съдът е сезиран с трудов спор по смисъла на чл.357 от КТ, доколкото между страните е съществувало трудово правоотношение. Исковете са допустими, предявени в срока по чл.358 ал.1 от КТ, ищецът е активно легитимиран да ги предяви като лице, което е било в трудовото правоотношение с ответника. Налице е и пасивна легитимация у ответника като бивш работодател на ищеца, за който се твърди в исковата молба, че незаконно е уволнил ищцата.

Районният съд, след преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Няма спор по делото, а и от приложените писмени доказателства се установява, че на основание сключен трудов договор ищцата работила във „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“ АД гр. Добрич на длъжност „отчетник , измервателни уреди“ до 22.02.2021г., когато трудовото правоотношение било прекратено на основание заповед № ЛС-05-1 от 22.02.2021г., издадена от изпълнителния директор на „Водоснабдяване и Канализация Добрич“ АД град Добрич на основание чл. 328, ал.1, т.4 - поради спиране на работата за повече от 15 работни дни.□

С влязло в сила съдебно решение, постановено по гр.д. № 1313/2021 г. по описа на Районен съд Добрич прекратяването на трудовия договор на ищеца е признато за незаконно, съответно издадената заповед е отменена като незаконосъобразна, а ищцата е възстановена на заеманата от нея длъжност преди уволнението.

Уведомлението за възстановяване на преди заеманата длъжност е връчено на Т. О. на 11.12.2021г., видно от приложената разписка за връчване по гр.д.№ 1313/2021г.

Ищцата признава, че не се явила да заеме длъжността си в законоустановения срок от получаване на уведомлението по чл. 345, ал. 1 от КТ, като трудовият ѝ договор с ответника е прекратен на 29.12.2021 г.

Ищцата по делото представя доказателства, че е започнала работа при друг работодател- в този смисъл Трудов договор № РД-07-20/03.09.2021г.

По делото е допусната и приета без възражения съдебно- счетоводна експертиза. Вещото лице Е. Й. е извършило справка с трудовото досие на ищцата- трудов договор № 46/17.07.2006 г. и действащия КТД към процесния период, а именно КТД от 04.11.2019 г. съгласно чл.24, ал.1 „ Работниците и служителите членове на синдикатите, като установява, че ищцата има право на платен годишен отпуск в размер на 24 работни дни” - или платения годишен отпуск на Т. О. е 24 дни.

По данни от счетоводството /отдел човешки ресурси към 01.04.2020 г. ищцата има право да ползва и остатък от неизползван годишен платен отпуск от предходната 2019 г. от 6 дни.

По данни от трудовото досие ищцата е заявила и ползвала на 13.11.2020 г. 1 ден за 2020 г. на основание чл.155 от КТ.

Във връзка със Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., обнародвана в ДВ,бр.28 от 2020 год., в сила от 13.03.2020 г. , и обявената с решение № 325/14.05.2020 г. на Министерски съвет извънредна епидемична обстановка на територията на Р България, въз основа издадени заповед от изп.директора на ответното дружество на основание чл.173а от КТ, работодателят е предоставил на работниците и служителите ползването на платен годишен отпуск, в т.ч. и ищцата от общо 26/двадесет и шест / дни, както следва:

- по заповед № Л С-05-515/06.04.2020 г. - 5/пет /дни от 06.04.2020 г. до

10.04.2020 г., от които осчетоводени 3/три/ дни за 2019 г. и 2 дни за 2020г.;

- по заповед № ЛС-05-563/10.04.2020 г. - 4/ четири /дни от 13.04.2020 г. до 16.04.2020г., осчетоводени за 2020 г.;

- по заповед № ЛС-05-595/22.04.2020 г. - 4 /четири / дни от 21.04.2020г. до 24.04.2020 г., осчетоводени за 2020 г.;

- по заповед № ЛС-05-631/28.04.2020 г. - 2 /два / дни от 27.04.2020 г. до 28.04.2020г., осчетоводени за 2020 г.;

- по заповед № ЛС-05-1716/18.12.2020 г. - 11/единадесет / дни от 02.12.2020г. до 16.12.2020 г., осчетоводени за 2020 г. / таблица 1/ ;

От документацията при работодателя се установява, че от ищцата е ползвала за 2020 г. - целия полагащ й се платен отпуск от 24 дни, от които 23 / двадесет и три/ дни на основание чл.173а от КТ и 1 /един / ден на основание чл.155 от КТ.

Вещото лице установява, че дължимия платен годишен отпуск от 24 дни за 2020 г. е начислен по фишове за работна и заплатен както следва:

> през м.Април 2020 г. за 12 ползван отпуск е начислен брутен размер 555.00 лв. и в нетен размер 430.67 лв., които заедно с полагащото се нетно трудово възнаграждение са изплатени по банков път на 28.05.2020 г. / таблица 2, и л.56 по делото банково извлечение от сметка на ответно дружество/ ;

> през м.Ноември 2020 г. за 1 ден ползван платен е начислен брутен размер 44.05 лв. и в нетен размер 34.18 лв., които заедно с полагащото се нетно трудово възнаграждение са изплатени по банков път на 22.12.2020 г. / таблица 3, и л.55 по делото банково извлечение от сметка на ответно дружество/;

> през м.Декември 2020.Г. за 11 дни ползван платен е начислен брутен размер 512.85 лв. и в нетен размер 397.94 лв., които заедно с полагащото се нетно трудово възнаграждение са изплатени по банков път на 25.01.2021 г. / таблица 4, и л.55 по делото банково извлечение от сметка на ответно дружество/;

При справка в софтуера на работодателя, вещото лице Й. установява, че по време на отпуска, по чл.173а от КТ, в използвания софтуер за отчитане на водомерите „ Електронен карнет „ за отчетник - ищцата,

> през м.Април 2020 г. - за обектите по график по дати описани в таблица 5 - са отчетени общо 1487 отчета, в т.ч. 234 броя при самоотчет на абонати

> през м.Декември 2020 г. за обектите по график по дати описани в

таблица 6, отчетите са общо 1637, в т.ч. 461 броя при самоотчет на абонати;

По делото е приета съдебно техническа експертиза от вещото лице М. Н., неоспорена от страните по делото и кредитирана изцяло от съда, като изготвена точно и непротиворечиво съобразно поставените задачи.

Вещото лице Н. установява, че за отчитане на водомерите на потребителите, ВиК Добрич АД ползват софтуерен продукт „Електронен карнет“, производство на ***. Този софтуерен продукт е специализиран за озвършване на отчети на потребители, не само на ВиК услуги. Работата на софтуера е организирана като „Клиент - сървър“.

Хардуерът на системата включва сървър, който работи в непрекъснат директен режим с всички терминали, които са активни в дадения момент.

Всеки отчетник има персонален таблет, който при включване директно се свързва със сървъра на системата.

Организаторите инкасо на ВиК Добрич зареждат за всеки отчетник графика за работа на отчетника със съответните карнети, с които ще работи отчетника през съответния ден.

В началото на работния ден, отчетникът стартира съответния карнет и започва отчитане на водомерите на абонатите. След всеки извършен отчет отчетникът може веднага да изпрати данните от отчета към сървъра, но може и да изпрати отчет след като е отчел няколко абоната, примерно един вход в блока.

След изпращането на отчета към сървъра, отчетникът не може да извършва каквито и да било корекции по направения отчет. Освен показанията на водомера в момента на отчета се записват много други данни, индивидуализиращи извършения отчет на даден абонат. На приложение 3 са показани само част от данните, които попълва отчетника при извършването на отчета.

Историята на всички извършвани отчети се записва в база данни, която съдържа всички извършени отчети от всички отчетници за всички абонати.

Информацията се съхранява с натрупване в базата данни.

След запознаване с информацията, съхранена в базата данни за извършените отчети на водомери през периода април 2020 г. и декември 2020 година, вещото лице установява, че за процесния период е имало изработени графици за отчет на водомерите на потребителите. В съответствие с тези графици отчетниците на ВиК са извършвали отчети. На базата на отчетените консумации са фактурирани ВиК услуги на потребителите през процесния период.

За да се установи дали през периода април 2020 година и декември 2020 година ищцата Т. Н. О. е извършвала отчети на водомери беше поискан графикът за отчитане на водомерите на отчетника Т. Н. О..

Графикът за отчитане на водомери на ищцата за месец април е представен на Приложение 1, а за месец декември е представен на Приложение 2.

След извършеното сортиране на базата данни е извлечена подробна информация за извършените дейности от ищцата.

От анализа на представения отчет за месец април се установява, че ищцата е извършила отчет на 1947 водомера, като е установила:

Анулирани Без достъп- 11 абоната;

Временно необитаеми- 49 абоната;

Изправни -957 абоната;

Необитаеми -430 абоната;

Повредени - 8 абоната;
Прекъснати -23 абоната;
Самоотчет -469 абоната;

От анализа на представения отчет за месец декември се установява, че ищцата е извършила отчет на 2681 водомера, като е установила:

- Анулирани 6 абоната;
- Без достъп 0 абоната;
- Временно необитаеми 1 абоната;
- Изправни 1519 абоната;
- Необитаеми 408 абоната;
- Повредени 26 абоната;
- Прекъснати 33 абоната;
- Самоотчет 688 абоната.

От извършения анализ на данните се установява, че ищцата за месец април и декември 2020 година е извършила отчет на общо 4628 абоната.

По делото е допусната допълнителна техническа експертиза, изготвена от в.л. М. Н.. Вещото лице е извършило проучване на софтуера с наименование „Електронен карнет“ и възможностите му да се установи чрез геолокация извършено засичане на водомерите, от кое място са извършени въвежданията на данните за процесния период.

Вещото лице Н. установява че инкасаторите на ВиК Добрич, за отчета на водомери използват таблет марка ***, модел Tab M10 HD, който има вградена GPS навигация.

Използвания потребителски софтуер за отчитане на водомери „Електронен карнет“ има функционална възможност да записва местоположението на оператора в момента на отчитане на даден водомер, както и да проследява и отразява в базата данни, информация за траекторията му на движение през работния ден. □

През месец април ищцата е извършвала отчет на водомери с изключен GPS, с изключение на датите 14, 15, 16 и 21 април.

За 14, 15 и 16 април геолокацията на отчетите съвпада с района, в който оператора е следвало да извършва отчитане на водомери.

За 21 април системата не е отчела точките, в които е извършено отчитане на водомери, независимо от това, че GPS е бил включен. Това може да се дължи или на лоша връзка със спътника или на някакъв технически проблем в трансфера на данни.

През целия месец декември 2020 година, с изключение на датите 3, 23 и 29 декември геолокацията на отчетите на водомери съвпада напълно с графика за работа на инкасатора.

За посочените дати 3, 23 и 29 декември траекторията на движение на инкасатора, както и маркерите за извършени отчети съвпадат с района на инкасиране, съгласно графика на инкасатора, но вероятно по технически причини /лоша връзка със спътника или лоша връзка със сървър/, не са посочени адресите.

При така изложената фактическа обстановка, подкрепена от сочените писмени доказателства, се налагат следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.224ал.1 от КТ- за установяване дължимост на обезщетение за неизползван редовен платен годишен отпуск. Искът е установителен, предявен на осн. чл.422 от ГПК, след успешно проведено заповедно производство, за установяване на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д№ 1772/2022г. по описа на

РС Добрич.

Правния интерес от водене на настоящия иск е обусловен от депозирано възражение от „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“ АД в срока по чл.414 от ГПК в заповедното производство.

Платеният годишен отпуск представлява период от време, през който работникът/служителят/ не изпълнява задълженията си по трудовото правоотношение, не престира труд, но трудовото правоотношение не се прекратява. По силата на чл.48 ал.5 от Конституцията, правото на отпуск е право на лицата имащи качеството работник или служител, т.е намиращи се в трудово правоотношение.

С измененията на КТ/ДВ бр.52 от 2004г./, правото на платен годишен отпуск е прогласено отделно от правото му на ползване. От разпоредбата на чл.155 ал.1 от КТ следва, че от момента на възникване на трудовото правоотношение, възниква и правото на платен годишен отпуск. При постъпване на работа за първи път, обаче работникът/служителят/ може да го ползва, когато придобие поне 8 месеца трудов стаж.

По своята правна същност платения годишен отпуск е субективно право на работника, което се обективира чрез неговото изрично волеизявление до работодателя за ползване на платен годишен отпуск. Това право съществува до момента, в който трудовото правоотношение бъде прекратено и ако работникът /служителят/ не го е упражнил, то се преобразува в право на обезщетение за неползван платен годишен отпуск-чл.224 ал.1 от КТ.

По реда на чл. 173а, ал. 1 КТ, когато поради обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка със заповед на работодателя или със заповед на държавен орган е преустановена работата на предприятието, на част от предприятието или на отделни работници и служители, работодателят има право да предостави платения годишен отпуск на работника или служителя и без негово съгласие, включително на работник или служител, който не е придобил 8 месеца трудов стаж.

От събраните доказателства по делото, а именно установените данни от съдебно-техническа експертиза и съдебно –счетоводната експертиза, се установява, че през 2020година, макар и формално да е били в отпуск по нареждане на работодателя, ищцата е изпълнявала трудовите си задължения, с ограничение, да не посещава сутрешните оперативки в самото дружество. В същото време инкасаторите са получавали съответен график за деня относно абонатите, които трябва да обслужват, извършвали са отчетите за деня, регистрирали са ги в системата на ВиК. Съответните отчети са осчетоводени и издавани фактури на абонатите.

Тази дейност са упражнявали със знанието и съгласието на работодателя. Работата на предприятието не е преустановена, в това число конкретно работата на отчетниците измервателни уреди.

При това, издадените заповеди заповед № Л С-05-515/06.04.2020 г., заповед № ЛС-05-563/10.04.2020 г., заповед № ЛС-05-595/22.04.2020 г., заповед № ЛС-05-631/28.04.2020 г. и заповед № ЛС-05-1716/18.12.2020 г. на управителя на ВиК са незаконосъобразни тъй като по разпореждане на работодателя ищцата всъщност е продължила да изпълнява редовите си трудови функции през м.април и декември 2020г.

Обезщетението по чл.224, ал.1 от КТ е дължимо при наличие на две кумулативни предпоставки. Прекратяването на трудовото правоотношение е първата предпоставка за пораждане правото на обезщетение по

горецитираната законова разпоредба, която предпоставка е налице с оглед уволнителната заповед. Втората предпоставка е отрицателна. Необходимо е работникът или служителят да не е използвал полагащия му се платен годишен отпуск през календарната година на прекратяването или за предходни години. Тази втора предпоставка се установи безспорно и съгласно заключението на вещото лице, по данни от трудовото досие ищцата е заявила и ползвала на 13.11.2020г. само 1 ден за 2020 г. на основание чл.155 от КТ. Останалите 23 дни отпуск за 2020г. не са ползвани от Т. О..

В същото време вещото лице по счетоводната експертиза установява, че обезщетението за дължимия платен годишен отпуск от 24 дни за 2020 г. е начислен по фишове за работна и заплатен както следва:

> през м.Април 2020 г. за 12 дни ползван отпуск е начислен брутен размер 555.00 лв. и в нетен размер 430.67 лв., които заедно с полагащото се нетно трудово възнаграждение са изплатени по банков път на 28.05.2020 г. / таблица 2, и л.56 по делото банково извлечение от сметка на ответно дружество/;

> през м.Ноември 2020 г. за 1 ден ползван платен е начислен брутен размер 44.05 лв. и в нетен размер 34.18 лв., които заедно с полагащото се нетно трудово възнаграждение са изплатени по банков път на 22.12.2020 г. / таблица 3, и л.55 по делото банково извлечение от сметка на ответно дружество/;

> през м.Декември 2020.Г. за 11 дни ползван платен е начислен брутен размер 512.85 лв. и в нетен размер 397.94 лв., които заедно с полагащото се нетно трудово възнаграждение са изплатени по банков път на 25.01.2021 г. / таблица 4, и л.55 по делото банково извлечение от сметка на ответно дружество/;

В този смисъл и приложените по делото фишове за извършени плащания от работодателя.

При това положение главният иск за присъждане на обезщетение по чл.224 ал.1 от КТ за обезщетение за неползван отпуск в размер на 20дни за 2020година се явява неоснователен поради погасяването му чрез плащане.

След като е упражнявала трудова дейност в този период от 23 дни формално ищцата не е получила трудовото си възнаграждение за редовно положен труд, при което може да претендира заплащането на трудовото си възнаграждение от работодателя.

По иска за заплащане обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2021година, ответната страна го признава, но ищецът не е отправил искане към съда за произнасяне при признание. Това налага съдът да прецени основателността му, като приеме, че ответникът не оспорва трудовоправната връзка между страните през 2021година, не оспорва неизползван платен годишен отпуск от 11 дни за 2021г., както и размера на претендираното обезщетение от 488,40лв. В този смисъл за тази сума искът се явява основателен и доказан и подлежи на уважаване.

Относно такси и разноси:

На осн.чл.78 ал.1 от ГПК и с оглед отправеното искане в този смисъл, на ищеца се следват сторените разноси за адвокатско възнаграждение съразмерно на уважената част от иска. Ищецът е направил разноси за заплащане на адвокатско възнаграждение в общ размер на 720лв.

Ответникът е направил възражение по чл.78 ал.2 от ГПК, основавайки се на извършеното с отговора признание на иска за сумата от 488,40лв. Съгласно разпоредбата на чл.78 ал.2 от ГПК, ако ответникът с поведението си

не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Горната норма освобождава ответника от отговорността за разноски при кумулативното наличие на двете посочени предпоставки. В отговора ответната страна е признала дължимостта на сумата за обезщетение за 2021г., т.е. налице е частично признание на иска. Не може да се приеме обаче, че същата не е дала повод с поведението си за завеждане на делото по този иск. Самият факт на частично уважаване на иска с вече влязло в сила съдебно решение означава и обвързва съда и страните с констатацията, че са били налице всички предпоставки за уважаване на този иск.

Възражението на ответната страна за прекомерност на договореното възнаграждение е основателно. Минимално дължимото възнаграждение по иск с цена 1376,40 лв. съгласно Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е в размер на 437,64 лв. Уговорения размер следва да се намали до размер от 600 лв., съотвен на правната сложност на спора, извършените процесуални действия на ищеца, проведени съдебни заседания. С оглед изхода от спора на ищцовата страна се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 212,90 лв.

Ответниците също претендират разноски. Представен е списък по чл. 80 ГПК, в който са описани разноски в размер на 1000 лв. за заплатени възнаграждения за вещи лица и за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. По делото са налице доказателства за извършване на разноските, включително и за заплащане на адвокатското възнаграждение.

На осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, на ответника се дължат разноски при отхвърляне на иска. Обстоятелството, че на осн. чл. 83, ал. 2 ГПК ищцата е освободена от такси и разноски в случая е неотносимо, защото посочената разпоредба урежда освобождаването от предварително заплащане на разноските, дължими от ищите в хода на съдебното производство - възнагражденията за вещи лица, за явяване на свидетели и други. Дължимите в тези случаи разноски се заплащат от сумите, предвидени в бюджета на съда - чл. 83, ал. 3 ГПК. От друга страна, нормата на чл. 78 ГПК урежда отговорността за разноски между страните по делото и въвежда като критерий за разпределението им съразмерността на направените разноски по производството с уважената, респ. - отхвърлената част от исковете. Изрично е предвидена отговорност за разноски на осъдената страна спрямо бюджета, ако делото е решено в полза на лице, освободено от разноски по производството - чл. 78, ал. 6 ГПК. Съпоставянето между регламентацията на освобождаването от заплащане на разноски по чл. 83 ГПК и на отговорността за разноски по чл. 78 ГПК налага извод, че законодателят не е изключил лицето, освободено от внасяне на разноските по производството, от отговорност за заплащане на разноските, направени от другата страна, независимо от наличието на предпоставките по чл. 83, ал. 2 ГПК, при отхвърляне на иска, ищите могат да бъдат осъждани за разноски, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК /така Определение № 329/09.03.2023г по ч.грд. № 463/2023г. на ГК, четвърто отделение на ВКС/.

С оглед изхода от спора, съразмерно на отхвърлената част, ищецът следва да заплати разноски на ответната страна по установителния иск в размер на 645,16 лв. възнаграждение за вещи лица и 387,10 лв. адвокатско възнаграждение.

Съгласно т.12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК, съдът в исковото производство се произнася с

осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение.

Видно от представените платежни нареждания по заповедното производство заявителят Т. О. е заплатила адвокатско възнаграждение в заповедното производство в размер на 300лв.

С оглед изхода от спора в установителното производство, адвокатското възнаграждение за заповедното производство, което „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“ АД, със седалище и адрес на управление ***, с ЕИК *** следва да заплати на Т. О. възлиза на 106,45лв.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да заплати по сметка на Добрички районен съд държавна такса за уважената част от иска в размер на 19,54лв.

С оглед гореизложените съображения ,съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“ АД, със седалище и адрес на управление ***, с ЕИК ***, дължи на Т. Н. О. с ЕГН ***** сумата, предмет на заповед за изпълнение на парично задължение, издадена по ч. гр. д. № 1772/2022г. по описа на Районен съд гр. Добрич, а именно:

-488.40лв., представляващи неизплатено брутно обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 11 дни за 2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 20.06.2022г. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за сумата от 888.00лв., представляващи неизплатено брутно обезщетение за неизползван платен годишен отпуск от 20 дни за 2020г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“ АД, със седалище и адрес на управление ***, с ЕИК ***, да заплати на Т. Н. О. с ЕГН ***** сторените разноси в установителното производство в размер на 212,90лв. адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Т. Н. О. с ЕГН ***** да заплати на „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“ АД, със седалище и адрес на управление ***, с ЕИК ***, сторените разноси в установителното производство в размер на 645,16лв. възнаграждение за вещи лица и 387,10лв. адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“ АД, със седалище и адрес на управление ***, с ЕИК ***, да заплати на Т. Н. О. с ЕГН ***** сторените разноси в заповедното производство в размер на 106,45лв. адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ ДОБРИЧ“ АД, със седалище и адрес на управление ***, с ЕИК ***, да заплати държавна такса в размер на 19,54лв. по сметка на РС Добрич.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Добрички окръжен съд .

Съдия при Районен съд – Добрич: _____